

A la vall del silenci hi regnava la pau. Encara no s'havia dit cap paraula ni havia nascut cap estrella. Tot era reclòs, esperant quietament, pausadament, el moment de començar.

Els sols i les llunes encara no sabien que dansarien un vals etern, les llavors també ignoraven què portaven dins i els ous sentien la seva rodonesa sense preguntar-se quin era el seu destí.

Però, una intensíssima llum va començar el moviment que ho desencadenaria tot. Aquell llampec enlluernador va desenganxar del fons de la vall les petites llumenetes que van començar a flotar. S'enlairaven felices, amunt, amunt, despreocupades d'allà on anessin a parar. S'atansaven les unes a les altres fent dibuixos, i continuaven pujant, pujant fins que la seva llum va decorar magníficament el cel negre que havia estat absurdament buit fins aquell moment.

Des d'allà dalt, miraven i miraven què succeïa a la vall. De moment semblava que no passés res, però al cap de poc, va caure la primera gota de pluja. No venia sola, sinó acompanyada. Darrere, en van caure milers, cadascuna amb el seu so, cadascuna amb el seu timbre. La melodia va amaranar la terra i les llavors es van bellugar inquietes intentant obrir-se, i, ràpidament van enlairar les seves tiges verdes volent tocar les estrelles.

A dins dels ous també hi batejava la vida i de cada un en sortien dos parells d'ullets interessats per tot el que passava. Va néixer la primera criatura i moltes d'altres, i la primera rialla va ser el detonant de tot el que va passar després.

Una rialla va encomanar l'altra, tots els infants reien, i reia el sol amb la seva panxa grossa, i reien els arbres movent airosoament les fulles, i reia l'aire en veure el seu poder, i reien els núvols corrent per escapar-se i reien els rius i els esquiroles i les mofetes. Reien tots els que havien nascut.

Reien i reien, i queien per terra desllorigant-se de riure, i s'ho passaven tan bé, que van decidir que la festa mai s'acabaria. La vall es va omplir de sons, tot cantava, i les muntanyes, per poder-hi participar, retornaven amb ecos tot el que els arribava.

El soroll anava omplint els boscos i els prats i les rialles desfermades feien plorar els ulls i regalimar les fonts. Els animals, amb tanta brega, jugaven amb desfici i els infants es rebotaven amb ells. Totes les flors havien esclatat i aquella vall, plena de sons i de colors, va ser la vall més bonica que mai hagi existit.

El sol va treure a passejar la lluna que el mirava de reüll, i presumit, es va treure la jaqueta perquè el pogués veure amb tota la seva rodonesa. Ara, tot encara era millor. Enorgullit de la seva proesa, es va anar inflant, inflant, fins a ser tan gran que tot el cel ocupava. Reia i reia, i va riure tot el dia, fins que, rendit de tanta gatzara, va anar caient esgotat fins a amagar-se darrere la muntanya.

El capvespre, amb la seva llum rosada, va escampar una brisa suau, i tots, cansats d'aquell formidable dia, van anar pensant a reposar. Quietament, calladament van recolzar-se els uns en els altres i es van anar adormint a la llum de les estrelles.

La calma va retornar a la vall i es va tornar a sentir la pau primera. Havia arribat la nit majestuosa i el silenci va pensar que era bona cosa combinar la calma i la xerinola, per poder anar sentint que cada dia començava de nou la festa. Així podria durar eternament.

Nom i cognoms:

1 Contesta aquestes preguntes:

a) En què et fa pensar aquest conte poètic? Et recorda d'alguna manera la creació del món? Explica quines similituds hi veus.

b) Què provoca l'aparició de les estrelles?

c) Qui introdueix el riure a la vall?

d) Com és que s'inicia el capvespre?

e) Què decideix el silenci?

2 En aquest conte es combinen dues coses contràries. Quines són?

☐ La felicitat i la desgràcia.

☐ La calor i el fred.

☐ El silenci i el soroll.

☐ El blanc i el negre.

- Escribe dues paraules sinònimes de l'opció que has senyalat:

Nom i cognoms:

- 3 **Aparella les frases que tenen un mateix significat segons el sentit del text:**

- a) Sense preguntar-se quin era el seu destí.
- b) El cel havia estat absurdament buit fins aquell moment.
- c) La melodia va amarar la terra.
- d) De cada un, en sortien dos parells d'ullets.
- e) La primera rialla va ser el detonant.
- f) Retornaven amb ecos tot el que els arribava.
- g) Es va tornar a sentir la pau primera.

- 1. Les muntanyes ressonaven.
- 2. Sense saber per a què servien.
- 3. La terra va quedar xopa.
- 4. No havia acollit cap astre.
- 5. Els animals anaven naixent.
- 6. Tot es va calmar.
- 7. El riure va provocar els següents canvis.

- 4 **Quin altre fenomen t'agradaria que t'expliquessin de manera tan poètica?**
